

Sygn. akt II CSK 679/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa R.O. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przeciwko E. E., C.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 kwietnia 2013 r.

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda R.O. sp. z o.o. z siedzibą w Ł. od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 kwietnia 2013 r. oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie przeciwko E. E. z siedzibą na C. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa przez sądy oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na jej oczywistej zasadności, co wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien ponadto zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Powód nie wykazał zaistnienia powołanej przez siebie przesłanki, uzasadnianej nadaniem przez Sąd Rejonowy klauzuli wykonalności nieważnemu tytułowi egzekucyjnemu oraz nieprawomocnością postanowienia o przysądzeniu własności. Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych wynika bowiem, że w dacie nadania aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności (26 listopada 2008 r.) spełniał on wymogi stawiane tego rodzaju tytułom egzekucyjnym, zaś wyrok ustalający nieważność czynności prawnej objętej tym tytułem został wydany w dniu 6 września 2011 roku. Postanowienie o przysądzeniu własności z dnia 20 kwietnia 2009 roku jest zaś prawomocne, a postępowanie egzekucyjne zakończone. Podkreślenia wymaga nadto, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą powództwo przeciwegzekucyjne skierowane na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego może być skutecznie wniesione tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Powództwo to jest więc niedopuszczalne w części, w której wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 1988 r., I CR 255/88, nie publ.; z dnia 20 stycznia 1978 r. III CKN 310/77, nie publ.; z dnia 24 czerwca 1997 r., III CKN 41/97, nie publ.; z 4 kwietnia 2002 r. I PKN 197/01, niepubl., z 14 maja 2010 r., II CSK 592/09, niepubl.). Argumentacja skarżącego zawarta w tej części skargi kasacyjnej świadczy o niedostatecznym odróżnieniu przez niego skutków nieważności czynności prawnej stanowiącej podstawę pozasądowego tytułu wykonawczego od podstawy faktycznej i prawnej powództwa opozycyjnego oraz jego funkcji, na co trafnie zwraca uwagę Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.